

LBRIS

We know
books

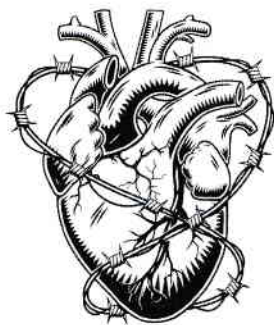
THEODORA SAVULI

ZIUA

ÎN CARE AI

MURIT

SIONO
EDITURA

București 2022

*How much you want for the girl in the window?
I'll give you twice whatever you think she's worth;
I'll give you all that and more to see her cured.*
(Mark Lenover, *The Girl in the Window*)

Prolog

- Ce părere ai?
- Cum adică „ce părere am”? Ce părere crezi că aş putea să am?!
- Crezi că a simţit ceva pentru...?
- Să fiu sincer, cred că da. Am văzut multe persoane care să plângă, însă nu în halul ăsta. Nu ştiu ce avea copilul ăla, dar sigur avea ceva special de şi-a impresionat într-un aşa hal criminalul. Ai mai văzut vreun criminal care să dea apă la şoareci şi să mai şi recunoască aşa repede restul crimelor?
- Crezi că atunci a realizat că nu va mai putea scăpa?
- Nu. Cred că a plâns, fiindcă-şi amintea în detaliu absolut toate crimele, dar nu mai reţinea locul unde i-a îngropat cadavrul. Eu cred că l-a iubit, iar sinuciderea sa l-a zdruncinat rău de tot.

Urăsc oamenii. Orice tip de oameni. Cei care se dau drept cei mai buni prieteni ai tăi, pentru ca mai apoi să te înjunghie în mijlocul spatelui cu bine-cunoscutul cuțit al trădării. Cei care nu se țin de cuvânt. Cei care trișează la pariurile sportive și nu sunt prinși. Cei care te abandonează când ai cea mai mare nevoie de ei. Cei care reapar miraculos în peisaj în momentul în care ai reușit să te ridici de pe jos și să te ștergi de praf și mizerie fără cârpele lor toxice. Cei care te împing din nou în troaca de porci.

Cei care mint.

Nu pot suferi oamenii care mint. Îi detest din tot sufletul. Când îi observ că vin în direcția mea cu brațele larg deschise, traversez strada. Nu vreau să fiu asociat cu astfel de indivizi. De fiecare dată când se întâmplă asta, îmi crește tensiunea.

Tocmai de aceea am decis să-mi schimb numele.

Iar asta a fost primul lucru pe care ea l-a remarcat diferit la mine.

A

– Doamnă, vă rog, nu mai strigați atât de tare. Va veni proprietarul peste noi.

– CUM ADICĂ SĂ TAC?! DON'ȘORULE, IO ÎNCEP SĂ CRED CĂ DUMNEATA MĂ TRATEZI DE SUS ȘI CHIAR MĂ IEI DE PROASTĂ!

Parcă doar pentru a-mi face în ciudă, își proptește degetele pe sonerie. Îmi prind zona dintre ochi și strâng carnea moale între degete cât de puternic pot. E deja a

patra oară săptămâna asta când vine baba în creierii dimineții pentru a mi-l cere pe Ares. În ritmul ăsta, va strica soneria de la cât de nemilos o apasă. Data viitoare voi pune să mi-o plătească. Deși sper din tot sufletul să nu mai existe o „data viitoare”. Motivul altercației noastre își lipește șoldul de piciorul meu, murdărindu-mi și mai tare pantalonii cu noroi. Asta e. Mi-am asumat riscul în momentul în care am lăsat-o pe Ștef să-l scoată la plimbare în ploaie.

– Doamnă, pentru a mia și, sper, ultima oară: câinele era pe stradă de săptămâni bune înainte să decid să-l aduc acasă. Nu era al dumneavoastră.

Baba își leagă și mai tare baticul înflorat pe cap, mai-mai să-și facă un nod de spânzurătoare la gât. Sfidează legile gravitației reușind să țină plasa aia de cumpărături pe umăr fără să i se verse pe dinafară roșiile. Nu pot să nu mă întreb ce om sănătos la cap își face cumpărăturile într-o dimineată de sâmbătă. N-ar trebui să fie permis accesul în niciun magazin la ora asta. La fel, ar trebui să fie ilegal ca baba să mi se înfățișeze în prag de fiecare dată când visează urât și realizează că Ares este cât se poate de viu și nu-și perpetuează existența în livingul ei.

– REX. E. AL. MEU! nu se lasă ea. AM AVUT GRIJĂ DE EL ÎNCĂ DE CÂND ERA DOAR UN PUIUȚ! ÎL VREAU ÎNAPOI!

Își întinde mâna liberă pentru a-l înșfăca de zgardă, însă câinele dă să o muște de degete.

– CE-AI FĂCUT CU REXIȘORUL MEU SCUMP?! NU ERA AȘA CÂND ERA PRIN PREAJMA MEA! CE FEL DE MONSTRU EȘTI, TINERE?!

Îmi strâng pumnii pe lângă corp. Ares mârâie încet, dar nu se dezlipește de mine. Simt cum se aprinde o flacăară,

iar pielea începe să-mi fiarbă. Știu că nu e bine. Doctorul mi-a spus să am grijă, știu. Însă în momentul în care o văd pe muierea asta cum nu se lasă, îmi tot deranjează somnul și violează soneria, îmi vine să o strâng de năframă de să-i iasă ochii din orbite.

– Uitați ce e, spun, începând să-mi pierd controlul. Dacă nu plecați, voi fi nevoit să...

– Doamnă Bădărău!

De după ușa din față apare un cap brunet, însoțit de niște ochișori umflați, dar curioși. Îmi descleștez instant pumnii, iar flacăra e acoperită de o găleată cu apă. Posesoarea vocii traversează holul și pășește în picioarele goale pe preșul de la intrare.

– Sărut-mâna! Ce mai faceți? Dați-mi voie să vă ajut cu plasa asta, pare grea! Uite-așa, ok, am prins-o! Ce vă mai face fiica? Tot la muncă, tot la muncă? Cum decurg lucrările pe-acasă? Ați mai înaintat cu renovarea?

Baba, fermecată de faptul că „uite, măi, cineva din generația asta mai are respect”, o urmează pe tânără în sus, pe scări. Continuă să sporovăiască despre vreme sau Dumnezeu mai știe ce, cât timp eu îmi mângâi patrupedul pe după urechi. Dă din coadă, iar amândoi ne uităm înspre direcția pe unde au luat-o cele două. Zâmbesc și mă sprijin de tocul ușii. Peste câteva minute, aud zgomotul unei uși care se deschide și închide, apoi pași. Femeia coboară treptele. Îmi face cu mâna.

– Unde-ai dus-o de data asta? o întreb în momentul în care ajunge în dreptul meu.

– Eh, ți-am spus că vreau s-o cuplez cu moșul de la doi. Par a *good match*.¹

– Vrei să nu mai scap niciodată de ea?

---

¹ perechea potrivită (en.)

Râde și-i fac semn să intre. Trece pe lângă mine, obligându-mă să-i simt izul cu aromă de vanilie. Se apleacă și începe să-l mângâie pe Ares. Acesta o linge pe degete.

– Sper că nu te-ai gândit să cedezi și să i-l dai, nu?

Ares se întoarce pe spate. Sub privirea amuzată a amândurora, patrupedul își primește scărpinăturile pe burtică.

– Așa mă știi tu pe mine?

Femeia se ridică și mă sărută. Îmi încolăcesc brațele în jurul ei încet, cu grijă.

– Normal că nu.

Șoaptele ei sunt calde, iar vocea ei de Taylor Momsen reaprinde flacăra într-un cu totul alt mod. Mă mușcă senzual de lobul urechii. Rezist tentației de a o arunca pe canapea. Îmi prind cu dinții buza de jos, neștiind ce scuză să mai inventez de data asta. Din fericire, Ares îmi citește gândurile, pentru că se strecoară între noi. Sare pe ea, doborând-o la pământ. Începe să o lingă frenetic pe față.

– Ares, dă-te jos! râde, dar cățelul nu o ascultă. Alex, ajută-mă, nu sta degeaba!

– Ești sigură? Pare că-l iubești mai mult decât mă iubești pe mine.

– Nu fi ridicol!

Zâmbesc, în timp ce-l iau pe Ares în brațe. Femeia își scutură firele de păr auriu de pe pijamaua cu flori. Îi întind o mână și o ajut să se ridice.

– Vânătaie?

Mă uit pe sub tricoul ei. Îi scanez spatele cu privirea. Totul pare să fie în regulă. A aterizat pe covor.

– *Not yet*², dar ai mai multă grijă data viitoare.

---

² Nu încă (en.)

Materialul din bumbac revine în poziția inițială, acoperindu-i spatele, șoldurile, toate formele pe care le iubesc atât de mult la ea. Se întoarce și-mi ciufulește părul.

– Iar tu, moșule, dresează-ți câinele.

– *Copy that, captain.*³

Duc lăbuța câinelui la nivelul capului său, imitând salutul militarilor. Îi dau drumul, cât timp femeia pufnește în râs.

– Ești așa un copil, Alex. N-ai douășpatru de ani?

Dau să zâmbesc, însă ceva mă oprește. Nu-mi dau seama ce anume. Poate ochii ei negri și strălucitori, poate Ares, care tocmai ce s-a ușurat pe scaunul meu de la birou, poate vremea mohorâtă, întunecată de afară. Poate...

Uit să respir. Privesc prin peretele care dă înspre camera mea. Filele calendarului situat deasupra patului meu îmi întunecă privirea.

– *Not yet.*⁴

A

Uneori regret că nu observ anumite lucruri mai din timp. Dacă aș fi fost mai atent la povestea lui X în care îmi spunea că e alergic(ă) la căpșuni, n-aș mai fi stat zece ceasuri în piață pentru a alege cele mai *fresh*⁵ fructe pentru tort. Aș fi comandat direct cea mai ieftină prăjitură cu ciocolată de la cofetărie și *c'est la vie*.⁶

---

³ aici, cu sens de „Am înțeles, căpitane” (en.)

⁴ Nu încă. (en.)

⁵ proaspete (en.)

⁶ asta e. (fr.)

Ce vreau să spun e că, de când mă știu, am avut probleme cu atenția. Nu rețin detaliile ne semnificative din viața unei persoane: alergiile, culoarea preferată, numele pisicii etc. Creierul meu e atât de îmbuibat cu toate informațiile predate la facultă despre marii filosofi ai lumii, încât refuză să mai adauge altele noi la colecție. Tocmai de-asta Gina nu se supără niciodată pe mine atunci când uit ziua ei de naștere (întâmplare care s-a petrecut de mult prea multe ori) sau când uit să-i ud florile cât timp ea e la controlul medical săptămânal. E suficient de înțelegătoare, încât să nu-mi scoată ochii de fiecare dată când mă prinde că sunt cu mintea în altă parte, la milioane de kilometri depărtare de Terra. Știe că așa sunt eu. Mai uituc.

– Te-ai mai gândit? Sau ai uitat din nou?

Smulg pagina calendarului și o analizez. Data e încercuită cu un marker galben-fosforescent, care-mi face ochii să-mi lăcrimeze involuntar. Dacă n-ar fi Gina sau calendarul, probabil că aș uita și să mănânc. Sau să exist.

– Îți dai seama c-am uitat, mormăi eu, rămânând cu nasul în foaia plină de date. Însă nu știu dacă să merg sau nu. A trecut ceva timp de-atunci și mna. Nu vreau să fac lucrurile să pară... *awkward*⁷, știi?

Gina se ridică de pe pat, se apropie și-și sprijină capul pe umărul meu. Buclele negre i se revarsă ajungând pe suprafața lucioasă a hârtiei. Își trece mâinile pe după umerii mei. Încerc să ignor fiorul care-mi străbate tot corpul în momentul în care-mi atinge ceafa cu nasul. Mă lupt împotriva dorinței de a mă smuci, broboade de sudoare începând să mi se formeze pe frunte. Gina pare să

---

⁷jenante (en.)

observe tensiunea dintre noi doi, pentru că-mi smulge foaia dintre degete. O mototolește și o aruncă peste umăr.

– Nu te mai gândești la asta. Nu e o chestie *quid pro quo*⁸.

Face un semn de lehamite din încheietura mâinii înspre hârtia de pe covor.

– Tu ce simți? Simți că ai vrea să mergi să o vezi sau nu?

Nu mă așteptam să mă apuce de umeri și să-mi adreseze întrebări atât de directe. Relația noastră se bazează, în mare parte, pe amuzament și filosofie, nu pe psihologie. Însă ochii ei nocturni mă fac să realizez cât de important e răspunsul pentru ea. Poate chiar pentru noi.

– N-am nicio idee, Gin.

Îmi las privirea în podea și-mi duc mâinile la ceafă. Până să realizez ce fac, buricele degetelor prind textura de glaspapir a cicatricei.

„Știi că țin la tine, nu...? Știi asta, nu?! Știi că nu ți-aș face niciun rău niciodată, nu...? Nu, Alex, nu?!”

Nu știu dacă vreau să merg să o văd, nu știu. Pe de-o parte, mă gândesc că nu merită. N-a făcut altceva decât să-mi distrugă viața, să arunce cu noroi în ea până când a început să refuleze. N-a fost capabilă să se bucure pentru mine, să vadă cât de mult țin la ea. Nu. A trebuit să se transforme în cel mai terifiant și grotesc coșmar al meu. Nu era destul că veneam de la școală bătut, maltrat și ca vai de capul meu, mai trebuia și ea să mă hărțuiască. Prin urmare, nu. Nu vreau să mai știu nimic de ea. Absolut nimic.

Dar, pe de altă parte, a încercat să repare relația dintre noi, a încercat să mă asculte. A încercat să-și schimbe, cât de cât, comportamentul când eram prin preajmă. Făcea

---

⁸ Expresie latină cu sensul de „ceva pentru ceva”

mereu ceea ce voia. Îi lua peste picior pe ai noștri, pe profesori, pe toată lumea. Dar în prezența mea, Bia, cea pe care am avut-o și pe care am crezut-o pierdută pentru totdeauna, reapărea puțin la suprafață și asta mă bucura enorm. Am apreciat fiecare clipă în care-mi permitea să mă agăț de brațul ei cât timp mergeam pe stradă. Fiecare clipă în care nu striga la mine. Fiecare clipă în care a avut grijă de mine. Am apreciat fiecare clipă în care a făcut tot ceea ce a putut pentru mine.

Dar, până la urmă, n-aș fi nesimțit dacă aș merge? Am ratat absolut toate celelalte ocazii de a o vedea, toate zilele de naștere. N-am vizitat-o nici măcar în momentul în care a trecut pragul maturității. Buni a fost singura care a mers să o vadă constant. Cum ar fi să apar acum, după atât de mult timp, și să-i urez o posibilă eliberare fericită? Ar fi absurd!

Iau mâinile Ginei într-ale mele. Inelul meu de pe degetul mijlociu se lipește de inelul ei de pe arătător. Micul clinchet de argint anunță unirea.

– Nu o să mă duc.

Gina mă aprobă din cap. Nu are nevoie de vreo explicație. Hotărârea mea este fermă, iar, spre deosebire de majoritatea localnicilor, trecutul mi-l cunoaște aproape în totalitate. Totuși, nu pot să nu observ unda de curiozitate care-i umbrește fața.

– *May I ask why?*⁹

Zâmbesc trist. Își cere scuze.

– Nuuuu, n-ai de ce să-ți ceri scuze! Ai tot dreptul să știi.

---

⁹ Pot să întreb de ce? (en.)

Zice că nu e adevărat. Că a fost insensibilă în momentul în care a întrebat. Îmi dreg glasul, simțind brusc o senzație de greață în stomac.

– Nu mai am nicio legătură cu ea, Gin. Am încetat să mai am acum mult timp. De când..., mă opresc subit, dar ideea mi se perpetuează mai departe în cap:

De când a încercat să măucidă. Asta a pus punctul pe „i”.

A

Nu există egalitate pe planetă. Toată lumea știe asta, însă nimeni nu vrea să o și recunoască. Femeile nu vor fi niciodată egale bărbaților. Degeaba feministele irosesc resursele planetei pentru a colora cartoane și a mărșălui prin orașe cu ele. Nu vor fi tratate la fel, din contră: vor fi văzute ca niște nebune nesătute de putere, cărora nu le ajung doar drepturile de vot și oportunitățile de lucru cot la cot alături de bărbați pe șantierele de construcții și în atelierile auto.

Genurile nu vor fi niciodată la același nivel. Persoanele cu orientare sexuală diferită de cea impusă de normele reglementate de așa-ziii „oameni normali”, nu vor intra în rândul „normalității” indiferent de numărul paradelor *Pride*¹⁰ și al steagurilor cu curcubeie amplasate prin Parcu' Mare.

Mereu vor exista niște diferențe între specii. Nu toți suntem făcuți pentru a excela în baschet. Nu toți suntem

---

¹⁰ paradă organizată de membrii grupării LGBTQ+ cu scopul de a promova lupta acestora pentru drepturile lor în cadrul comunității